

POSTANOWIENIE

Dnia 19 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 19 listopada 2025 r.
sprawy **J.A.**
skazanego za czyny z art. 199 § 3 k.k. i inne
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 17 grudnia 2024 r., sygn. akt V Ka 2037/24
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku
z dnia 16 kwietnia 2024 r., sygn. akt X K 1065/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego J.A. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 16 kwietnia 2024 r., sygn. akt X K 1065/21, oskarżonego J.A. uznano za winnego 20 czynów z art. 199 § 3 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. oraz 5 czynów z art. 199 § 3 k.k., które uznano za popełnione w ramach ciągu przestępstw, za który wymierzono karę 6 lat pozbawienia wolności, a nadto czynu z art. 200a § 2 k.k., za który wymierzono

karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczone kary jednostkowe objęto węzłem kary łącznej w wymiarze 6 lat pozbawienia wolności. Orzeczono także środek karny w postaci zakazu kontaktowania się z pokrzywdzonymi i zbliżania się do nich na odległość mniejszą niż 50 m na okres 10 lat oraz zakaz wykonywania wszelkich zawodów i działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi dożywotnio. J.A. uniewinniono także od 10 zarzucanych aktem oskarżenia czynów.

Po rozpoznaniu apelacji obrońców oskarżonego i prokuratora, wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 17 grudnia 2024 r., sygn. akt V Ka 2037/24, zmieniono rozstrzygnięcie o kosztach procesu, a w pozostałym zakresie utrzymano zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości, na jego korzyść i zarzucając:

„1. naruszenie przepisów prawa materialnego, w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego skazanemu, polegające na dokonaniu przez Sąd Okręgowy błędnej wykładni znamienia „innej czynności seksualnej”, o której mowa w art. 199 § 3 k.k. oraz art. 200a § 2 k.k., w rażącej sprzeczności do utrwalonej linii orzeczniczej oraz aprobowanych poglądów doktryny, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, bowiem doprowadziło do błędnego przyjęcia, że czynności, które pokrzywdzone miały podejmować względem skazanego stanowiły „inne czynności seksualne”, gdy tymczasem prawidłowa wykładnia ww. terminu prowadzi do konkluzji, że nie doszło do realizacji tego znamienia w realiach przedmiotowej sprawy;

2. rażące naruszenie przepisów postępowania, tj.:

a.) art. 433 § 2 k.p.k. poprzez brak rozpoznania wszystkich zarzutów, zawartych w apelacji obrońcy, tj. tych z pkt 1 lit. B, pkt 2 oraz pkt 4 lit. B petitum, które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, bowiem zarzuty zawarte w ww. jednostkach redakcyjnych wywiedzionego środka odwoławczego dotyczyły obrazy przez Sąd I Instancji przepisów prawa materialnego w zakresie błędnego zastosowania art. 199 § 3 k.k. z uwagi na brak wyczerpania znamienia „w zamian” korzyści majątkowej lub osobistej albo jej obietnicy oraz błędnego zastosowania zarówno art. 199 § 3 k.k., jak i art. 200a § 2 k.k. z

uwagi na brak występowania po stronie skazanego zamiaru bezpośredniego co do wieku pokrzywdzonych, zaś w doktrynie dominuje stanowisko, że przestępstwo z art. 199 § 3 k.k. oraz art. 200a § 2 k.k. może być popełnione tylko umyślnie z zamiarem bezpośrednim, co winno obejmować również element małoletności pokrzywdzonego, przy czym rozważania zawarte jeszcze w wyroku Sądu I instancji wprost świadczą o działaniu przez skazanego nieumyślnie w związku z czynem przypisanym mu z art. 200a § 2 k.k., a więc o braku realizacji przez niego znamienia strony podmiotowej;

b) art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez pobieżne, a tym samym niepełne i nienależyte rozpoznanie zarzutów zawartych w pkt 1 lit. A, pkt 4 lit. A, pkt 5 — 8 petitum apelacji z dnia 07 sierpnia 2024 r., które miało istotny wpływ na treść orzeczenia, bowiem Sąd Okręgowy w rzeczywistości nie pochylił się nad zagadnieniami przytoczonymi przez obrońcę szeroko we wniesionym środku odwoławczym, co uczyniło kontrolę instancyjną wyroku Sądu I Instancji wyłącznie formalną, nie zaś merytoryczną i poddaje pod wątpliwość rzeczywistą realizację zasady dwuinstancyjności oraz prawa do sprawiedliwego i rzetelnego procesu, obejmującego również postępowanie przed Sądem II Instancji”.

W oparciu o wyżej wskazane zarzuty, skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Gdańsku wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Obrońca skazanego w piśmie procesowym z dnia 25 sierpnia 2025 r. przedstawił replikę na ww. odpowiedź prokuratora.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna.

Przypomnieć należy, że kasacja nie stanowi trzeciej instancji rozpoznawania spraw karnych, lecz jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, a zarazem i środkiem kontroli prawomocnych orzeczeń sądowych. To sprawia, że postępowanie kasacyjne prowadzi tylko do oceny kasacji w aspekcie rażącego naruszenia przepisów prawa przez sąd odwoławczy, które mogło mieć istotny

wpływ na treść orzeczenia, a nie zaś do merytorycznego rozpoznania sprawy, w której kasacja została wniesiona (por. postanowienie SN z 25 lutego 2014 r., IV KK 6/14).

Sformułowany w kasacji pierwszy zarzut, mający polegać na naruszeniu przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego skazanemu, poprzez dokonanie przez Sąd Okręgowy błędnej wykładni znamienia „innej czynności seksualnej”, o której mowa w art. 199 § 3 k.k. oraz art. 200a § 2 k.k., okazał się oczywiście bezzasadny. W pierwszej kolejności podkreślenia wymaga, że zarzut ten stanowi powielenie zarzutów obu złożonych w sprawie apelacji obrońców. Tymczasem Sądy obu instancji w przedmiotowej sprawie bardzo szczegółowo pochyliły się nad pojęciem czynności seksualnych i rozważyły, czy zachowania skazanego względem pokrzywdzonych można za takie uznać, również w świetle poglądów doktryny i orzecznictwa (s. 18-19, 22 uzasadnienia SO). Okoliczność, że nie wszystkie działania skazanego były typowe nie prowadzi do wniosku, że nie wpisywały się w definicję czynności seksualnych, zwłaszcza w kontekście zdiagnozowanych u niego złożonych zaburzeń preferencji seksualnych. W kasacji obrońca forsuje dalej swoją linię obrony, w której próbuje przekonać, że zachowania skazanego względem dziewczynek nie miały żadnej konotacji seksualnej, podając jako przykłady pewne wyizolowane fragmenty jego zachowań, pomijając jednak całokształt i kontekst okoliczności ustalonych w sprawie na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, które prowadzą do odmiennych wniosków. Obrońca w uzasadnieniu tego zarzutu zanegował też materiał dowodowy, wskazujący na kwestię oglądania przez pokrzywdzone czynności masturbacji i zakwalifikowanie tego zachowania jako elementu przypisanych czynów, ale to wyraz jego subiektywnej oceny, nadto niedopuszczalnej już na tym etapie postępowania, gdy nie weryfikuje się oceny dowodów ponownie.

Również kolejny zarzut kasacji, sformułowany w punkcie 2.a) jako rażące naruszenie przepisów postępowania w postaci art. 433 § 2 k.p.k. poprzez brak rozpoznania wszystkich zarzutów, zawartych w apelacji tego obrońcy, tj. tych z pkt 1 lit. B, pkt 2 oraz pkt 4 lit. B petitum, okazał się nieuzasadniony. Sąd II instancji odniósł się bowiem do zarzutów jego apelacji: z pkt 1 lit. B – odnośnie do znamienia czynu z art. 199 § 3 k.k. dotyczącego kwestii korzyści majątkowej lub osobistej (s.

21 uzasadnienia) oraz z pkt 2 oraz pkt 4 lit. B – odnośnie do zamiaru oskarżonego i braku świadomości dotyczącej wieku dziewczynek w zakresie czynów z art. 199 § 3 k.k. i art. 200a § 2 k.k. (s. 19-20 uzasadnienia). Również Sąd Rejonowy odnosił się do tych zagadnień bardzo szczegółowo, zarówno pod kątem wykładni przepisów prawa materialnego, jak też ustaleń faktycznych wypełniających znamiona przypisanych J.A. czynów. Znaczną część swojego uzasadnienia Sąd *meriti* poświęcił właśnie analizie wieku dziewczynek, ich motywacji, postawy, również stopnia demoralizacji. Podkreślenia przy tym wymaga, że od 10 zarzucanych aktem oskarżenia czynów Sąd I instancji uniewinnił oskarżonego właśnie z uwagi na brak możliwości oceny wieku pokrzywdzonych.

Również ostatni zarzut kasacji, zredagowany w punkcie 2.b) jako rażące naruszenie art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez pobieżne, a tym samym niepełne i nienależyte rozpoznanie zarzutów zawartych w pkt 1 lit. A, pkt 4 lit. A. pkt 5-8 petitum apelacji, nie mógł zasługiwać na uwzględnienie. obrońca w ramach tego zarzutu, opisanego w uzasadnieniu kasacji, zakwestionował rzetelność kontroli odwoławczej głównie w kontekście oceny opinii biegłych, nieuwzględnienia walorów indywidualnych pokrzywdzonych przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynów i przy wymiarze kary, a także nierozważenia wymiaru kary i środków karnych, jednakże wszystkie te kwestie zostały dostrzeżone i rozważone przez Sąd odwoławczy (jw., a także na s. 17-18, 23-24 uzasadnienia). Uzasadnienie Sądu odwoławczego jest w tym zakresie wystarczające względem postawionych w apelacji zarzutów oraz stopnia szczegółowości uzasadnienia Sądu I instancji. Przedstawionej w nim argumentacji odnośnie do wskazywanych zagadnień nie sposób poczytać jako pobieżnej, niepełnej czy nienależytej. Sąd II instancji przeanalizował zarówno kwestionowany materiał dowodowy sprawy, ustalenia faktyczne na tej podstawie dokonane, przepisy materialnoprawne, jak i wymiar sankcji karnych względem J.A.

Z powyższych względów, nie dopatrując się w przedmiotowej sprawie zaistnienia podniesionych w kasacji ani innych wymienionych w treści art. 439 § 1 k.p.k. bezwzględnych przyczyn odwoławczych, ani też innej rażącej obrazy prawa, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 535 § 3 k.p.k., zdecydował o oddaleniu kasacji obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadnej.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego znajduje uzasadnienie w treści reguły ogólnej z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[WB]

[r.g.]